

temporada alta

FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA · GIRONA / SALT

TEMPORADA ALTA 2009 – FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA GIRONA/SALT
De l'1 d'octubre al 11 de desembre

Cia. Marta Carrasco
DIES IRAE; EN EL
RÈQUIEM DE MOZART

Teatre de Salt
Dimecres, 28 d'octubre
Dijous, 29 d'octubre

DOSSIER DE PREMSA

INTRODUCCIÓ

La ballarina i coreògrafa **Marta Carrasco** pren el títol d'aquest poema en llatí medieval que forma part de la missa dels difunts, *Dia de la ira*, per aprofundir, acompanyat, igualment, d'altres músiques, en l'obra de Mozart *Réquiem en re menor* i anar més enllà de l'acte litúrgic catòlic; per invocar l'aroma d'allò profà i convidar-nos a sentir l'esquinçament de la vida. Un total de tretze intèrprets, la meitat provinents de Madrid i l'altra de Barcelona, una aposta personal de Carrasco per crear sinergies entre les dues ciutats, donaran moviment a la bellesa, la fúria, la còlera, la impotència i la por que s'amaguen en la partitura més planyívola del genial compositor austríac. La diversitat cultural i professional dels intèrprets no és casual sinó que amb aquesta pluralitat artística Marta Carrasco, guanyadora, entre d'altres del Premi Nacional de Dansa de Catalunya el 2005, assoleix la màxima riquesa del seu estil teatral.

1. FITXA ARTÍSTICA

DIES IRAE; EN EL RÈQUIEM DE MOZART **De Marta Carrasco**

Creació, direcció i intèrpret ocasional: **Marta Carrasco**
 Intèrprets: **Alberto Velasco, Montse Rodríguez, Carmen Angulo, Anna Coll, Joan Valldeperas, Mª José Cordones, Adolfo Simón, Noemí Padró, Raquel Sánchez, Frantxa Arraiza, Asu Rivero, Manuella Marra i Robert González**
 Escenografia: **Marta Carrasco i Pau Fernández**
 Vestuari i maquillatge: **Pau Fernández i Rui Alves**
 Il·luminació: **Quico Gutiérrez**
 Muntatge musical: **José Antonio Gutiérrez**
 Ajudanta de direcció: **Tays Sampablo**
 Construcció de l'escenografia: **Darío Aguilar**
 Tècnic de llums: **Toño Vladimir**
 Tècnic de so: **Yuri Plana**
 Regidor: **Joan Valldeperas**
 Producció tècnica: **Toño Vladimir**
 Producció ejecutiva: **Noemí Garcia**
 Diseny gràfic: **Fernando Fernández**
 Fotografia: **David Ruano**
 Inspiració absoluta: **Salomé**

Producció: **MARTA CARRASCO**

Coproducció:

LAZONA

i Festival de Barcelona Grec

Amb el suport de:

Co NCA
 Consell Nacional
 de la Cultura i de les Arts

Amb la col·laboració de :

Companyia resident a
L'OSTRUCH
 Ajuntament de Sabadell

CUARTA PARED

LLOC: TEATRE DE SALT

FUNCIONS: 28 d'octubre, a les 21 hores; 29 d'octubre, a les 19 hores

PREU: 18 euros

DURADA: 1 hora 20 minuts

Dedicatòria: Dedico l'espectacle, molt especialment, a Gonzalo Pérez de Olaguer i Ricard Salvat

Agraïments: Vull agrair, de forma molt personal, l'ajuda dels meus amics Pep Bou, Pep Garcia, Josep Castells i Paco Caraballo

2. PRESENTACIÓ DE L'ESPECTACLE

Dies Irae és un espectacle creat i dirigit per **Marta Carrasco**.

L'essència de la posada en escena és el *Rèquiem de Mozart*.

Tretze intèrprets despullen la litúrgia i mostren sense concessió la debilitat de la veritat.

La immortalitat de la música desafia qualsevol mirada escèptica davant el món i convida a dir, fer i sentir l'estrip de la vida.

Dies Irae va més enllà d'una missa de difunts.

Devora i obsessiona. Invoca l'aroma de la profanitat.

No dona treva al públic.

És fúria, és ira, és impotència, és por.

Irreverència.

És bellesa. És risc.

Una aposta pel major dels reptes.

L'espectacle està escenificat per tretze intèrprets, sis d'ells residents a Madrid i set a Barcelona, que venen d'altres ciutats com València, Múrcia i Castella i Lleó. Són actors, ballarins i cantants. La Diversitat cultural i professional que representen no és fruit de la casualitat. **Marta Carrasco** busca en aquesta pluralitat

artística noves formes conceptuals de la producció escènica. Amb això, la directora procura la màxima riquesa del seu estil teatral. I obra la frontera entre les ciutats de Madrid i Barcelona. Es tracta d'una aposta per la simultaneïtat de realitats substancials fins el dia d'avui massa distants. Ha arribat el moment de donar una oportunitat a la tasca mútua entre les perles del talent escènic nacional. **Marta Carrasco** aposta per l'exquisida varietat geogràfica, professional i conceptual de les arts escèniques. **Dies**

Irae; en el Rèquiem de Mozart enllaça i ofereix al món la universalitat de la música de **Mozart** com essència de l'espectacle.

3. CURRÍCULUM DE MARTA CARRASCO

Espectacles propis

Aiguardent, 1995

Aiguardent és el primer solo de **Marta Carrasco**. És un viatge per la solitud humana, dominat per la ràbia i la innocència. La dualitat d'una dona al límit de l'abisme que troba en la beguda un refugi de les seves angoixes. La feblesa i la fragilitat mouen al personatge als excessos més oposats.

Blanc d'ombra. Recordant a Camille Claudell, 1998

Ets tan bonica que sembla que vagis a morir (Claude Debussy). Fa trenta anys ue Camille Caludel viu internada en un sanatori. Els mobles de la seva vida fa molt temps que han quedat arraconats entre dies en blanc. *Blanc d'ombra* és un homenatge a l'escultora francesa Camille Claudel (1864-1943). A la seva força i valentia. *Blanc d'ombra* és, per damunt de tot, passió.

Mira'm (Se dicen tantas cosas), 2000

Mirant la gent ho he après tot. És el que més faig mirar, mirar de debò, al tren, al metro... I m'he adonat que la mirada s'està convertint en una cosa que tothom esquiva. *Mira'm* és un treball dedicat a la bellesa i a la grandesa de la imperfecció. És un viatge per allò monstruós i imperfecte de l'ésser humà, per les passions més humanes, profundes i inconfessables.

Eterno? (Això sí que no), 2003.

El que irrita en la desesperança és la seva legitimitat, la seva evidència, la seva documentació, pur reportatge. Consideri's, pel contrari, l'esperança, la seva generositat en l'error, la seva mania de fantasiejar, el seu rebuig de l'esdeveniment: una aberració, una ficció. I és en aquesta aberració que consisteix la vida i d'aquesta ficció se'n nodreix. (Emil Cioran, *El circ de la soledat*). *Sóc un home ridícul. Ara diuen que estic boig. Això suposaria un ascens de categoria, si no fos pel simple fet que*

*tothom em segueix considerant un home tan ridícul com sempre. Però ja no m'enfado. Ara tothom em resulta simpàtic. Per alguna estranya raó, em resulten particularment entranyables, perquè no coneixen la veritat; jo sí la se. (Fiodor Dostoievski, *El somni d'un home ridícul*).*

Ga-Gà, 2005

El riure es compon de moviments convulsius del diafragma i de l'explosió sorollosa de l'aire dels pulmons, amb vocalització articulada i espasmes facials. Amb el riure, els músculs del tòrax i l'abdomen es relaxen i es contrauen a gran velocitat; es posen en funcionament un total de quatre cents músculs. El ventre es remou, el fetge vibra, s'estimula la melsa, s'allibera adrenalina i el cos segrega mitjancers químics com ara la serotonina o les endorfines. Un cert dia i ja de nit, uns éssers especials per defectuosos es van trobar i van fundar Ga-Gà, un lloc on viure, un espai on mostrar el millor del seu art. Lou, Nunó, Mirandolina, Marguit i Marguet tenen una obsessió: el riure. El riure com a oxigen, el riure com a aliment. Tots ells necessiten del riure per poder viure... però, hi ha motius per riure?

J'arrive...!, 2006

J'arrive...! en francès vol dir ja vaig, ja arribo, ja estic arribant. Fa més de deu anys que estic corrent. A J'arrive...! hi ha molt de tot el que hem dit al llarg d'aquests de anys, però dit des d'avui. J'arrive...! és un punt i a part, l'acabament d'un cicle, però no pas un punt i final perquè mai s'arriba. Es tracta de seguir corrent. (Marta Carrasco).

*Tenen ànima les dones? Tenen ànima els indis? Tenen ànima els animals? Sempre aquesta discussió quan la pregunta, per a mi, seria: qui té ànima i qui no la té? La **Marta Carrasco** en té, la **Carrasco** té ànima. Jo crec en l'ànima. El cos és, sens dubte, una expressió de l'ànima. Ànima, cos, cor, trencament, vida, ulls tristos, tendresa, burla, lluita, entrega, riure, somriure, solitud. En deu anys... J'arrive...! (Carme Portaceli).*

Bin&Go, 2008

Molt a prop d'aquí hi trobareu un escenari on no s'hi representa un espectacle. De fet, hi ha un escenari perquè els protagonistes d'aquesta història no són entesos en les arts del bricolatge i han preferit deixar-ho tot tal i com estava. Aquests ignorants de les arts del tornavís i del ribot són coneguts a casa seva amb els sobrenoms de Bin i Go. No busqueu segones lectures a aquesta coincidència semàntica ja que podríeu acabar amb la fràgil salut mental dels guionistes que se'ls va acudir la idea. El fet és que tant Bin com Go fins fa quatre dies no es coneixien, ignoraven els seus cognoms. Qui és

Bin? Es preguntava Go, i així viceversa durant dies, nits, dies dels dies laborables, nits dels festius i fins i tot en alguna jornada de vaga general. El cas és, però, que un dia es van trobar. Ella tota quieta, bufava de tant en tant per un forat. Ell anava amunt i avall donant-se cops contra un llit blanc... O va ser a l'inversa? Ara no ho sé. El cert és que gairebé no es van ni mirar –la situació no donava per més- però quan un do entretingut va topar-se amb un demiplié sostingut, van saber que després d'allò es tornarien a veure una mica més enllà. Llavors van fer el que van fer, quedar per fer alguna cosa. Més aviat per fer la cosa. Es van liar la manta al cap, i ara la cosa ja està feta. I no espereu el que no hi haurà. Així doncs, porteu-vos bé, sigueu obedients i no oblideu que això no és un espectacle ni vosaltres una audiència convencional, que tot plegat és un joc de mans que ens recorda que de tant en tant és bo deixar-se enganyar.

Codirecció, direcció coreogràfica i moviment escènic

Pesombra. Codirecció i direcció coreogràfica. Espectacle dirigit per Magda Puyo basat en l'obra literària de Joan Salvat-Papasseït. 1996-97.

A la jungla de les ciutats. Direcció coreogràfica. Obra de Bertolt Brecht dirigida per Ricard Salvat. 1998.

El maniquí. Direcció del moviment actoral. Espectacle produït pel Teatre Nacional de Catalunya i dirigit per Pere Planella. 1998.

Ambrossia. Col·laboració en la direcció teatral. Espectacle de la Companyia Pep Bou. 1999.

¿Bailas? Col·laboració en la creació. Espectacle de la Companyia Sèmola Teatre. 1999.

A little night music. Direcció coreogràfica. Espectacle dirigit per Mario Gas. 2000.

Lulu. Direcció coreogràfica. Espectacle dirigit per Mario Gas. 2001.

Bodas de sangre. Direcció del moviment escènic. Espectacle dirigit per Ferran Madico. 2001.

Una nit amb Leopardi. Direcció del moviment escènic. Espectacle dirigit per Pere Arquillué. 2001.

El perro del hortelano. Direcció coreogràfica. Obra de Lope de Vega, dirigida per Magüi Mira. 2001.

Ronda de mort a Sinera. Direcció del moviment escènic. Obra dirigida per Ricard Salvat. 2002.

Narcís. Col·laboració en el moviment escènic. Obra dirigida per Jordi Bertrán. 2002.

Somni d'una nit estiu. Col·laboració en el moviment escènic i coreografia. Obra dirigida per Àngel Llàcer. 2002

Diàfan. Col·laboració en la direcció. Espectacle de l'artista Pep Bou. 2003.

Al otro lado de la cama. Direcció coreogràfica. Versió teatral dirigida per Josep Maria Mestres i produïda per La Zona Films. 2004.

Iberia. Participació en el llargmetratge de Carlos Saura. 2005.

El plan B. Direcció del moviment teatral. Obra d'Isabel Díaz dirigida per Pep Pla dintre del Projecte T6 del Teatre Nacional de Catalunya. 2005.

Raccord. Direcció del moviment teatral. Obra de Rodolf Sirera dirigida per Carme Portaceli dintre del Projecte T6 del Teatre Nacional de Catalunya. 2005.

Pe(s)cados y otros delirios. Direcció del taller i la presentació, dintre del programa Territorio Danza de La Cuarta Pared, Madrid. 2005.

What about Darwin. Direcció d'un *workshop* amb els actors de la Companyia Latino Theater de Los Angeles dintre del Festival Internacional de Teatro Latino. 2005. Presentació en públic.

La finestra. Direcció del moviment teatral i coreografia. Obra dirigida per Carme Portaceli i presenta a l'Espai Lliure de Barcelona. 2006.

L'agressor. Direcció del moviment teatral. Obra dirigida per Carme Portaceli, Nau Ivanov de Barcelona. 2006.

Tranuites circus. Direcció del moviment i coreografia. Obra dirigida per Lluís Danès amb música de Lluís Llach, en el Teatre Nacional de Catalunya. 2006.

Josep i Maria. Direcció del moviment teatral. Obra dirigida per Carme Portaceli, estrenada al Festival **Temporada Alta**, Girona. 2007.

Ante la jubilación. Direcció del moviment teatral. Obra dirigida per Carme Portaceli, estrenada al Centro Dramático Nacional. 2008.

Què va passar quan Nora va deixar el seu home o els pilars de la societat. Direcció del moviment escènic i coreografia. Obra d'Elfriede Jelinek dirigida per Carme Portaceli. 2008.

Cants d'amor, furor i llàgrimes. Moviment coreogràfic i interpretació. Versos de Torcuato Tasso amb música de compositors barrocs. Direcció de Carme Portaceli. 2008.

4. PREMIS I RECONeixEMENTS DE MARTA CARRASCO

Premi de la Crítica Teatral de Barcelona 1996-97 sobre dansa i coreografia d'*Aiguardent*, espectacle creat i dirigit, coreogràficament, per Marta Carrasco

Premi de la Crítica Teatral de Barcelona 1996-97 sobre dansa i coreografia de *Pesombra*, espectacle dirigit per Magda Puyo basat en l'obra literària de Joan Salvat-Papasseït.

Nominació en la categoria de millor espectacle no valencià del Premi d'Arts Escèniques de València 1998, per *Aiguardent*.

Premi Butaca 1999 (Premi del públic) en la categoria de Dansa per *Blanc d'ombra, Recordant a Camille Claude*. Espectacle en solitari de Marta Carrasco basat en la vida de Camille Claudell.

Premi d'Honor 2001 del Festival d'Almada (Portugal) per *Mira'm (Se dicen tantas cosas)*, espectacle creat i dirigit per **Marta Carrasco**.

Premi Butaca (premi del públic) 2001 en la categoria de Millor Espectacle de Dansa per *Mira'm (Se dicen tantas cosas)*.

Premi MAX 2003 de les Arts Escèniques en la categoria de Millor Intèrpret Femenina de Dansa per *Aiguardent*.

Premi MAX 2003 de les Arts Escèniques en la categoria de Millor Coreografia per *Aiguardent*.

Premi del Públic i del Lector 2003 de El País per *Eterno? (Això sí que no!)*, espectacle creat i dirigit per **Marta Carrasco**.

Premi Nacional de Dansa 2005 de la Generalitat de Catalunya

Finalista dels Premis MAX 2005 de les Arts Escèniques per *Eterno (Això sí que no!)*

Premi MAX 2006 de les Arts Escèniques en la categoria de Millor Espectacle de Dansa per *Ga-Gà*, espectacle creat i dirigit per **Marta Carrasco**.

Premi MAX 2006 de les Arts Escèniques en la categoria de Millor Coreografia per *Ga-Gà*.

Premi Butaca 2006 en la categoria de Millor Espectacle de Dansa per *J'arrive...!*, espectacle creat i dirigit per **Marta Carrasco**.

Premi Ciutat de Barcelona 2007 per la trajectòria de **Marta Carrasco**

Premi Serra d'Or de la Crítica Teatral 2007 al Millor Espectacle Teatral per *J'arrive...!*

Menció Especial 2007 del TAC de Valladolid per *J'arrive...!*

Nominació als Premis ACE de la Crítica de Nova York en la categoria de Millor Interpretació Unipersonal.